1 Luku Kaiken elollisen aika on rajallinen. Alex Kormun kohdalla tuo raja oli tullut aivan liian pian eteen, sillä ohi kiitävän sekunnin murto-osan ajan Alex oli katsonut koko eletyn elämänsä läpi pikakelauksella. Filmin loputtua oli tullut pimeys ja hiljaisuus. Kauanko pimeyttä ja hiljaisuutta kesti, niin siitä Alexilla ei ollut tietoa. Oli ainoastaan usva, joka ympäröi ja huojuva silta. Alex ei tohtinut katsoa alas, sillä hänellä oli korkean paikan kammo. Alex seisoi sillan puolessa välissä jähmettyneenä, jäykistyneenä aloilleen. Edessä kajasti valkeus, takana pimeys. Jokin ääni kehotti palaamaan, toisaalta taas edessä oleva valkeus kiehtoi suuresti. Silmien tottuessa usvaan Alex huomasi, ettei ollut yksin, vaan ympärillä oli muita samassa tilanteessa olevia, jotkut pysähtyneinä kuten Alex, jotkut jatkaen matkaa, toiset taas kääntyen takaisin. “Ei saa jäädä aloilleen, pitää jatkaa matkaa, tai kääntyä takaisin.” kuului jostakin. Alex ei osannut tehdä päätöstä kumpaakaan suuntaan. Samalla Aleksia lähestyi tummaan frakki asuun sonnustautunut hahmo, “Onko täällä ongelma?” kuinka voin olla avuksi. “Ku…Kuka sinä olet, Et kai vaan” “Kyllä vaan, olen Ende.” noutaja ja toimin oppaana sinulle, tällä matkalla. Jostain kumman syystä Axel luotti tulijaan ja lähti lopulta seuraamaan. Minne me menemme? “Sinne minne meidän kaikkien tie vie aikanaan.” Alex pysähtyi ja katsoi taakseen, noutaja huomasi tämän. “Tahdotko palata menneeseen?” “En ole aivan varma.” “Tiedät kyllä, menneeseen palaaminen, on ainoastaan väistämättömän kohtalon siirtämistä, kuten hyvin tiedät.” “Entä sukulaiseni?” “Mitkä sukulaiset? Ei sinulla ole oikeita sukulaisia, ainoastaan varojasi kärkkyviä sukulaisia.” “Minä en usko sinua, ellen saa täyttä varmuutta asiaan.” Noutaja pudisti päätään. “Hyvä on, minä voin näyttää, tehkäämme siis pieni matka tulevaisuuteen.” 2. Luku Alex Kormun läheiset oli kokoontuneet Alexin vuoteen vierelle, lääkäri oli hetkeä aiemmin käynyt toteamassa Alexein maallisen elämän päättyneeksi. “Liian paljon ja liian äkkiä, kuten hyvillä ihmisillä tapana on” Surkutteli Kirsti Kormu, joka oli vainajan sisko Vollottele siinä nyt, paraskin hurskastelija. Totuus on Alexin rahoja ja maallista omaisuutta, sinä vahdit, missä me muutkin. Eiköhän lähdetä, tämä on nähty. “Alex jäi minulle velkaa hieman yli sata euroa.” Päivitteli Kirsti. “Ei muuta kuin laitetaan myyntiin koko paska ja jaetaan rahat.” Alex katseli, kuinka sukulaiset kävivät keskustelua Alexin varoista. “Tuossa nyt näet, lähimmät sukulaiset, ovat valmiita jakamaan omaisuutesi, ennen kuin maalliset jäännökset on edes haudattu ja sinä mietit heitä. Totuus on, sinun aikasi on tullut täyteen ja sen vuoksi on aika mennä eteenpäin. Joten mennäänkö?” “Yksi pieni juttu, kun nyt näyttää, että paluuta ei enää ole, niin voinko minä kuitenkin palata katsomaan, mitä maallisessa elämässä tapahtuu.” “Tietenkin voit, milloin tahansa. tietenkään kukaan ei kuule, eikä näe sinua, mutta sinä näet kyllä mitä tapahtuu.” Alex ja noutaja palasi takaisin sillalle jonka, puoliväliin Alex oli jäänyt. “Hoidetaanko, tämä asia nyt loppuun, sillä minua odotetaan seuraavan asiakkaan tykö.” “Hoidetaan totesi Alex ja lähti seuraamaan noutajaa. Vähän ajan kuluttua kaksikko oli päässyt vasta rannalle.” josta johti polku jonnekin. “Ai niin eräs pieni juttu, nimittäin nyt kun olet tullut sillan yli, niin paluuta entiseen ei enää ole, voit toki käydä katsomassa henkiolentona, mutta et voi vaikuttaa fyysisesti asioiden kulkuun.” “Mitä tapahtuu seuraavaksi?” “Joudut suuren valamiehistön eteen, jossa käydään läpi sinun elämän vaiheesi.” “Ahaa eli minut tuomitaan joko kadotukseen tai paratiisiin.” Noutaja ei viitsinyt vastata heti, sillä jokaisella uudella tulijalla oli tuo yksi ja sama kysymys. “Kukaan ei joudu kadotukseen, eikä helvettiin, joten voit olla aivan huoleti siitä. Tulijoista tulee joko noutajia tai suojelijoita, ja nämä tehtävät vaihtelevat, eli kumpiakin tehtäviä saat tehdä. Aivan kuten maallisessa elämässä on syyttäjät ja puolustusasianajajat, suuri valamiehistö päättää kummassa tehtävässä aloitat.” “Entä sinä? Oletko saattamassa valamiehistön eteen.” “Ikävä kyllä, minua odotetaan jo toisaalle, mutta kyllä me törmäämme tässä, joten ei huolta.” Seuraamalla polkua pääset perille. Alex katseli, kuinka noutaja loittoni takaviistoon. Alex

seurasi polkua, kuten oli kehotettu ja ei aikaakaan, kun hän saapui suuren aukean reunaan? 3. Luku Suuri valamiehistö kokoontui pyhän ovaalin reunalle, Alexin ollessa ovaalin keskiössä, oli täysin hiljaista, kunnes eräs neuvoston jäsenistä tuli Alexin viereen. “Suuri neuvosto on perehtynyt uuden jäsenemme Alex Kormun värikkään ja rikkaan maallisen elämän historiaan. Alexin elämässä on ollut värikkäitä vaiheita, aina lihan himosta, maallisen mammonan kasvattamiseen, varsin persoonallisella tavalla”. Alex ja muut neuvoston jäsenet kuunteli valamiehistön vanhimman puhetta vaitonaisena. Valamiehistön vanhin piti nyt, pienen tauon, ennen kuin jatkoi. “Toisaalta Alex on monessa tapauksessa toiminut tietämättömyydessään ja osoittanut näin ollen ainoastaan tavallinen kuolevainen, muuttamatta sitä todellisuutta olen se mikä on. Lisäksi Alex on koko elämän kirjon ajan osoittanut suurta empaattisuutta toisia kohtaan, ollen jopa hieman epäitsekäs.” Jälleen tuli painostava hiljaisuus, kun neuvoston vanhin piti taukoa. “Suuren neuvoston päätöksellä Alex Kormu aloittaa suojelijana, opastus tehtävään tapahtuu pikkuhiljaa, Alexin mentori ilmoitetaan myöhemmin. Suuri neuvosto on puhunut.” Muiden poistuttua Alex jäi seisomaan keskelle ovaalia, tietämättä mitä tehdä. Alexin luokse tuli eräs neuvoston jäsenistä, yhdessä jonkun toisen hahmon kanssa. “Uusi tulokas?” “Juuri tullut, aloittaa suojelijana, sinä olet hänen mentorinsa.” totesi neuvoston jäsen ja poistui. “Mennään tehtävät odottavat meitä, niin meillä ei täällä ole varsinaisesti nimiä eikä muutakaan maalista elementtiä, koska me kaikki ollaan jo kertaalleen kuolleita, mutta voit kutsua minua Annieksi, koska se oli minun nimeni eläessäni.” Alex katseli ympärilleen, kaikkialla oli vihertävää ja vehreätä, kaikesta näki, että oltiin paratiisissa. “Tiedän mitä ajattelet, ai onko täällä aina tällaista?” “Niin, mutta mistä arvasit?” “Meillä kaikilla henkiolennoilla on tiettyjä juttuja mitä kuolevaisella ei ole ja mitä kuolevainen ei tiedä. Henkiolentona sinä itse päätät mitä tahdot nähdä ja kokea, tietyin rajoituksin, joista tärkein on annettujen tehtävien hoitaminen.” Kaksikko matkasi kohti läheistä vuorta, jossa sijaitsi temppeli. Pikkuhiljaa Alex sai entistä enemmän tuntumaa uuteen olomuotoon ja havainnoimaan asioita, joita ei edes tiennyt olevan olemassa. “Entä noutajat, ovatko hekin täällä?” “Totta kai, täällä kaikki on samanarvoisia, vaikka tehdään eri asioita.” “Mikä ero on noutajalla ja suojelijalla?” “Suojelija on suojelusenkeli elävälle, noutaja puolestaan huolehtii maallisen vaelluksen loppuvaiheista, silloin kun kuolevaisen maallinen vaellus on päättymässä.” Alex mietti Annien kertomaa juttua, ja ennen kaikkea sitä, etteikö vaarana ollut ristiriitatilanne. “Henkiolento ei voi olla samaan aikaan suojelija ja noutaja samalle kuolevaiselle.” Kaksikko tuli temppelin luokse, Annie kumarsi syvään Aleksin tehdessä samoin. “Mikä paikka tämä on?” “Tämä on pyhä paikka, kuten kaikki muutkin täällä olevat paikat. Täältä me kaikki saamme toimeksiannot, joita sitten hoidamme. Mennään tuonne, odottamaan vuoroamme.” Kaksikko siirtyi vapaana olevalle korokkeelle, odottamaan tehtävää. Heti kun kaksikko oli asettunut korokkeelle, niin Aleksi kuin Annien henkiruumis värisi tahdottomasti, jota kesti jonkin aikaa. “Maallisessa elämässä kuolevainen olisi kuvannut tunnetta orgasmiksi.” Totesi Aleksi “Anteeksi, mikä on orgasmi, mitä se tarkoittaa?” kysyi Annie Alex tajusi oitis, että lihan himot kaikkinensa oli tuntemattomia käsitteitä, joista oli turha edes mainita. “Ei kerrassaan mitään. Mikä juttu tuo oikein oli.” “Sinä sait kosketuksen ensimmäiseen tehtävään. Aika usein tehtävä voi koskea kuolevaisen mitä tahansa elämän vaihetta, kun taas jossain tapauksessa suojelija tulee kuolevaiselle heti kun kuolevainen syntyy, eli on henkilökohtainen suojelija.” Alex katseli ympärille, kun Annie viittoili siirtymään ja antamaan tilaa seuraaville. Kaksikko poistui temppelistä aukiolle. “Minkä tehtävän tai toimeksiannon minä sitten sain?” “Se sinun tulee oppia tietämään ja kyllä sinä tiedät nytkin, mitä sinä tunsit, aistit ja koit kosketuksen aikana.” “Vaistosin lentokoneen ja nuoren miehen, lentokoneen rauniot, täystuhon.” “Niin, eli?” “En osaa sanoa.” “Osaat kyllä, aisti mihin asiaan nuo asiat liittyvät?” “Matkustamiseen.” “Oliko jotain

muuta?" "Tarkemmin tunnettuna oli, nuori vaimo raskaana, taksi, taksikyyti kentälle, niin ja lento numero A13. 41" "Eli?" "Ahaa nyt tiedän, nuori mies ei saa ehtiä kyseisen lentokoneen kyytiin, vaan matkustus seuraavalla koneella." "Aivan oikein, tiedäthän sinä, ja siinä on sinun ensimmäinen tehtäväsi. Entä sitten?" "Minun tulee estää lähtö." "Juuri niin, mutta sinä et voi vaikuttaa suoranaisesti tapahtumaan eli et voi sanoa miehelle, ettet matkusta sillä koneella, koska se tippuu alas." Sitä paitsi kyseinen kuolevainen ei näe sinua, sillä sinä olet näkymätön kuolevaiselle. "Entä ehdinkö minä puuttumaan asiaan, tai jos epäonnistun?" "Ei huolta siitä, sinä ehdit kyllä, ja mikäli et joskus ehdi niin ei sekään ole epäonnistumista, sillä silloin asian on määrä tapahtua niin. Sitä paitsi pitää noutajillakin olla tehtäviä, ja jos suojelijat ehtii aina ennen noutajaa, niin silloin noutajat olisivat tarpeettomia ja eläväinen ei kuolisi koskaan." Alex järkeili asiaa tarkemmin, jossa oli vinha perä. Kieltämättä Annie oli oikeassa "Mennään sitten, että ehditään." "Niin minä en pysty puuttumaan sinun tekemiseeni, vaan olen taustatukena". Samalla hetkellä uusi kouristelu vavisutti Aleksia. "Tuo oli varmaan merkki siitä, että pitäisi mennä." "Juuri niin." 4. Luku Tim Lindel tarkisti, että kaikki oli mukana mitä pitikin, Cheri Lindel katseli oven suusta miehensä valmisteluja yhdessä Lizzien tytön kanssa. "Milloin ajattelit tulla?" "Seminaarissa menee kolme päivää, yritän ehtiä, Perjantain koneeseen. Soititko kulta taksin, minulla on hieman kiire." "Minä soitin jo tunti sitten, tulee hetkenä minä hyvänsä. Onko kaikki varmasti mukana." "On, on, minä soitan sinulle, kun olen päässyt perille." Samalla hetkellä taksi kaartoi pihaan, Tim hyvästeli vaimonsa ja riensi sitten taksiin, sillä aika oli kortilla. "Joudumme menemään kiertotietä, mutta ehdimme kyllä hyvissä ajoin. Länsiväylällä on sattunut jotain, kun liikenne puuroutunut pahoin." Taksi suharin ilmoitus harmitti Timiä suuresti, sillä oli ehdottoman tärkeää ehtiä kyseiseen koneeseen. "Ehdimme kuitenkin koneeseen? "Ehdimme kyllä." Juan asetti matkalaukun auton tavaratilaan. Tim huiskutti kättään vielä vaimolle, joka seisoi ulko-oven edustalla. Alex katseli yhdessä Annien kanssa toimintaa, Timin hermostunutta olemusta ja vaimon nuivaa käytöstä. "Minun siis pitää tehdä jotain, niin että Tim ei koskaan, ehdi koneeseen." "Niin, mitä siis aiot tehdä. Minä en saa puuttua sinun tekemiseesi, voin ainoastaan katsoa ja neuvoa sinua, jos se on tarpeen. Mitä vaistoat tällä hetkellä?" "Sen ettei tänne kannata jäädä, vaan pikemmin seurata Timin taksimatkaa." Samalla hetkellä kaksikko istui taksin katolla, kuljettajan kiihdyttäessä moottoritielle. "Mitä tunnet tai vaistoat tällä hetkellä?" "Minä tahtoisin nähdä laajemman kuvan." Totesi Alex ja samalla hetkellä Alex ja Annie kohosi hieman korkeammalle, jolloin kumpikin näki kauemmaksi. Alexin mieleen tuli ajatus, kuusi kilometriä edempänä menevä Rekka-auto lähestyi edessä siintävää tunnelia. Timin matkanteko katkeaisi, kun rekka-autoon tulisi vika niin, että se sulki koko ajoradan. Kuin luonnostaan Alex napsautti sormiaan, sillä seurauksella, että rekka-auton matkanteko katkesi saman tien. Samalla hetkellä Alex tunsi kolmannen henki hahmon läheisyyden. "Miten tulokas pärjää?" "Oikein hyvin, itse asiassa tämä oli tulokkaan ensimmäinen tehtävä." Hahmo kääntyi Aleksin puoleen. "Siitä se alkaa." Aleksi tunnisti hahmon noutajaksi. "Pahoitteluni, taisin töpeksiä tämän jutun, kun taisin viedä sinulta asiakkaan." "Et sinä mitään ole töpeksinyt, sitä paitsi meillä jokaisella on kulloinkin oma tehtävä, ja ei kukaan vie asiakkaita keneltäkään, koska me kumpikin edustamme samaa firmaa. Kaiken lisäksi en minä turhaan tullut tähän, nimittäin minä tulin odottamaan asiakasta". "Ei, ei ole sinun asiakkaasi, vaan kokonaan eri henkilö." Nyt Annie liittyi keskusteluun. "Niin me, emme muuten koskaan vie toisiltamme asiakkaita, missään tilanteessa." Samalla hetkellä Aleksi tunsi tutuksi tulleen ravistuksen. "Meidän on varmaan mentävä." Samalla hetkellä kaksikko palasi temppeli autiolle. "Hyvinhän se sujui, juuri niin kuin pitikin." Annie kehui. "Eräs asia, tuli mieleen, millaiset työajat täällä?" "Täällä olemme palveluksessa koko ajan, ylempi neuvosto ja herramme antaa tehtäviä sen mukaan kuin katsoo

sen tarpeelliseksi.” “Mainitsit, että suojelija voi olla myös ikään kuin suojelusenkeli jollekin kuolevaiselle, aina syntymästä noutajan saapumiseen, miten se tapahtuu?” “Kärsivällisyyttä, kärsivällisyyttä, sillä sekin selviää aikanaan, sillä täällä ei ole kiirettä mihinkään.” Kaksikko istui kivelle, josta avautui näkymä muualle laaksoon. Annie vaistosi Aleksissa jotain. “Mikä tulokasta painaa” “Varmaan kaikki tämä, millaista olla täällä, kaikki nämä jutut.” “Odotitko sitten muunlaista paikkaa?” “En osaa sanoa, kenties hieman.” Annie katseli Alexia, joka katseli alas laaksoon. “Sinä taidat kaivata, entistä elämääsi, sinulle läheisiä henkilöitä, olenko oikeassa?” Nyt puolestaan Aleksi katseli Annieta. “Olet, mitäpä sitä kieltämään.” “Alex, sinä elit oman maallisen elämän juuri siten kuin se oli tarkoitettu, kohtasit vaikeuksia ja ongelmia, joita kokee kaikki kuolevaiset maallisen vaelluksen aikana. Toisia koetellaan enemmän kuin toisia.” Aleksi kohotti päätään hieman. “Olet aivan oikeassa.” “Mitä taas tulee läheisiin ystäviin, niin sinulla ei ollut sellaisia, Olit yksinäinen susi.” “Sinua painaa vielä jokin asia?” “Me liikumme siis tunteen ja ajatuksen avulla?” “Kuta kuinkin, mutta pääasiassa joo. Kuinka niin?” “Tuli mieleen sellainen, voiko suojelijat ja noutajat toimia muualla universumissa, tai kokonaan toisella linnunradalla.” “Se on täysin mahdollista.” Aleksi katsoi nyt Annieta, ja tämän vaaleita hiuksia, Annie oli ollut maallisessa elämässä oikea kaunotar. “Tahdot mennä katsomaan, mitä sinun entiseen elämääsi, kuulu, eikö niin?” “Olet aivan oikeassa.” “Kyllä sinä voit mennä, sillä sinä tiedät kyllä, milloin sinun on palattava takaisin.” 5. Luku Alex palasi vielä hetkeksi katsomaan tapahtumia, jossa juuri valmistauduttiin polttamaan Aleksin maalliset jäännökset. Tapahtumassa paikalla oli pari seurakunnan jäsentä. Arkku lähti lipumaan hitaasti kohti polttouunia. “Tulit sitten katsomaan, että mitä tapahtuu? Kuului tuttu ääni selän takaa.” “Sinä miten sinä tänne? Tulitko odottamaan uutta asiakasta?” “Sattui olemaan hyvää aikaa, niin ajattelin tulla katsomaan, itse asiassa arvelin sinun olevan täällä.” “Ajattelin tulla katsomaan.” “Aika koruton toimenpide fyysinen olomuoto sisään ja puhdasta tuhkaa ulos, aika vähän saattoväkeä sinulla.” Alex mietti hetken, täällä ei ollut enää mitään katsottavaa, koko toimitus oli koruton, kuten oli ollut Alexin elämäkin. “Mikset mene katsomaan heitä.” “Sen minä aion tehdä.” Samassa Alex huomasi olevan sukulaisten keskuudessa, kun nämä oli kokoontuneet yhteen ensi kertaa Aleksin kuoleman jälkeen. “Päästiinpäs siitä kitupiikistä vihdoinkin eroon. Tietääkö kukaan minkä verran sillä oli pankissa säästöjä?” “Joidenkin puheiden mukaan, jonkin verran” Totesi Eve. “Pianhan se selviää, kun pidetään perunkirjoitus.” “Sanokaa mitä hyvänsä mutta, oli siinä kyllä harvinaisen vittumainen henkilö, onneksi päästiin hänestä.” “Varo vaan Jukka, ettei se kuule sinua.” “Milloinka vainajat mitään on kuulleet.” Alex istui nojatuoliin, johon änkesi myös Miro Kormu. “Teistä en tiedä, mutta tuntuuko, jotenkin vai onko täällä vähän viileältä?” “Sinä et ole oikein kunnossa.” “En tiedä jotenkin vaan meni iho kananlihalle.” “Samoin minulla.” Alexia ravisutti sama tunne kuin aiemmin, oli siis palattava takaisin temppeli autiolle, jossa Annie jo vartosi Alexia. “Joko vartosit minua?” “Ei mitään kiirettä, ehdimme kyllä. Mennään temppeliin.” Kaksikko liihotti temppeliin, jossa oli paikalla muitakin tällä kertaa. Alex ihmetteli henkiolentojen määrää. Joita kaikkia vavisutti yhtä aikaa, kouristus kesti tällä kertaa odotettua pidempään, kun kohtaus oli mennyt ohi niin Alex vaistosi omituista tunnetta, aivan kuin jossakin tapahtuisi isompi tapahtuma ketju. Annie oli tullut Alexin viereen. “Aavistitko jotain?” “Vaistosin jotain pahaa, epätoivoa lohduttomuutta, paljon koululaisia, verta, useita noutajia ja suojelijoita.” “Mitä se tarkoittaa?” “Sinun tulee tietää se.” “Vaistosin väkivaltaa, uhreja, ampumista.” “Mitä muuta?” “Pakko kiirehtiä, mennään siis.” Samalla hetkellä kaksikko seisoi ammattikoulun pihamaalla, kaksikko ei suinkaan ollut yksin, vaan seuraan liittyi muita henkiolentoja. “Mitä tämä tarkoittaa?” “Älä hätäile vaan luota tunteeseen. Mitä tunnet?” “Tunnen punaisen Chevrolet Vanin lähestyvän, kolme kuolevaista, Tahtovat pahaa, paljon pahaa. “Minun on mentävä kolmanteen

kerrokseen. Hissit, keskusradio.” Samalla hetkellä, kun Alex ja Annie meni kolmanteen kerrokseen, jossa Sandra Miller opetti koululaisia, niin oppilaitoksen pihaan tuli punainen van ja autosta ryntäsi kolme miestä ampuen silmittömästi. Alex mietti hetken Hissit ja keskusradio. Annie seurasi taustalta Alexin toimintaa. Luokan radio normaaliin radiolähetykseen tuli muutos ja radiosanoma, jonka mukaan Luokan tuli poistua hissien kautta kellaritilaan ja sitä myöten koululaitoksen takana olevalle kadulle. Sandra Miller lopetti opetuksen välittömästi ja meni organisoidusti käytävällä sijaitseville hisseille, hissejä oli kaikkiaan neljä, joihin kahteen reunimmaiseen meni Miller oppilaiden kera, juuri kun hyökkääjä ryntäsi kolmanteen kerrokseen, niin hissit nytkähtivät alaspäin. Silmittömästi tulittanut henkilö ampui kohti ohjausyksikköä, yrityksenä saada se tuhotuksi, kuin ihmeen kaupalla ohjausyksikkö säilyi vahingoittumattomana. Alex oli yhdessä mennyt Annien kanssa pihamaalle, jossa vallitsi täysi kaaos, joka puolella näkyi uhreja, jotka oli menehtyneet, sekä vakavasti haavoittuneita. Hieman sivummalla Ted Stone juoksi, henkensä edestä. Hyökkääjä oli saanut Tedin tähtäimeen ja laukaisi nopean luoti sarjan juoksevaa henkilöä kohti. Alex kohotti käden ja teki nopean ranneliikkeen sillä seurauksella, että Ted kompuroi ja kaatui sitten maahaan, väistäen luoti suihkun, sen sijaan Tedin perässä juossut Julie Bahn ei ollut onnekas, vaan sai osumia ylävartaloon. Alexin viereen oli tullut nyt sama noutaja, joka oli saattanut Alexin sillan yli. “Pääsit heti tapahtumien ytimeen.” “Sori, taisin sotkea sinun suunnitelmasi.” “Usko nyt Alex, et sinä mitään sotkenut, sillä näin oli määrätty tapahtuvan.” Samalla hetkellä kuului lähestyvien poliisiautojen ääni, sireenit huutaen… Alex ja Annie katseli yhdessä noutajan kanssa silmittömän väkivallan päätöstä, Aivan pian kaikki olisi ohi. Alex painoi katseen maahan. “Oliko tämän pakko tapahtua?” “Oli, sillä niin oli määrätty tapahtuvan. Kaikella on aina tietty tarkoitus. Lohdutti nyt puolestaan noutaja.”